

BG

BG

BG

КОМИСИЯ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ

Брюксел, 1.8.2008 г.
СОМ(2008) 502 окончателен

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО СЪВЕТА

**Втори доклад за мониторинг и оценка
относно изпълнението на Обща позиция 2005/69/ПВР на Съвета**

ДОКЛАД НА КОМИСИЯТА ДО СЪВЕТА

Втори доклад за мониторинг и оценка относно изпълнението на Обща позиция 2005/69/ПВР на Съвета

ВЪВЕДЕНИЕ

Една от ключовите цели на Съюза е да предостави на гражданите висока степен на безопасност в пространството на свобода, сигурност и правосъдие. За постигането на тази цел държавите-членки трябва да си сътрудничат по-тясно, особено по отношение на обмена на информация между техните компетентни правоприлагащи органи и между тях и такива органи на трети държави.

Издадени и празни, откраднати, загубени или присвоени паспорти се използват за заобикаляне на прилагането на закона с цел извършване на незаконни действия, които могат да застрашат сигурността на Съюза и на всяка държава-членка. Целесъобразно действие може да бъде предприето само на равнище Съюз поради самия характер на заплахата.

Всички държави-членки влизат в състава на Международната организация на криминалната полиция („Интерпол“). За да изпълни своята мисия, Интерпол е създал база данни „Откраднати пътнически документи“ (SLTD), която позволява членовете на Интерпол да споделят помежду си данни за загубени и откраднати паспорти.

Обща позиция 2005/69/ПВР задължава държавите-членки да постигнат увереност, че техните компетентни правоприлагащи органи обменят данни за издадени и празни паспорти, които са откраднати, загубени или присвоени и форматирани за интегриране в конкретна информационна система, като същевременно гарантират зачитане на основните права на субектите на данни.

1. Ключови изисквания на Общата позиция

Общата позиция предвижда 5 задължения на държавите-членки:

- да обменят с Интерпол всички налични и бъдещи паспортни данни (така, както са определени);
- да осигурят обменянето на такива данни с Интерпол веднага след въвеждането им в националната база данни или ШИС (Шенгенска информационна система);
- да споделят такива данни единствено с членове на Интерпол, които имат адекватно ниво на защита на личните данни и които зачитат основните права и свободи във връзка с автоматичното обработване на лични данни;
- да гарантират, че техните правоприлагащи органи използват базата данни на Интерпол за достъп до такава информация, когато е уместно за изпълнение на тяхната задача, и да изградят изискваните инфраструктури за улесняване на консултацията;
- да гарантират, че ще предприемат изискваното действие, в случай че се появи положителна идентификация (засичане).

2. ЦЕЛ НА ДОКЛАДА И МЕТОД НА ОЦЕНЯВАНЕ

През 2006 г. Европейската комисия представи доклад на Съвета относно изпълнението на общата позиция в рамките на държавите-членки¹ („Доклада за 2006 г.“). Докладът за 2006 г. заключава, че прилагането на общата позиция от държавите-членки все още е непълно и прави някои препоръки към държавите-членки. Поради това Съветът инструктира Комисията да представи втори доклад, за да оцени степента, до която държавите-членки междуременно са предприели подходящи действия².

Съгласно тази задача на 1 юни 2007 г. Комисията изпрати въпросник на държавите-членки, който имаше за цел да установи степента, начина и метода на изпълнение на общата позиция, а също и подобренията, ако има такива, след доклада за 2006 г.

Всички държави-членки върнаха отговори на този въпросник. Част от получената от Комисията информация беше неясна, непълна, позоваваше се на вътрешното право и на други разпоредби, без да предоставя допълнителни подробности, и е била предоставена въз основа на разминаващи се тълкувания от държавите-членки на зададените въпроси. Поради това Комисията покани специалисти от държавите-членки на среща, която имаше за цел да разясни отговорите на въпросника и да направи заключения на базата на тези отговори. Срещата беше проведена в Брюксел на 17 и 18 септември 2007 г.

Настоящият доклад представя общ преглед на писмените отговори на въпросника, а също и устните пояснения и информация, предоставени от специалистите на държавите-членки на горепосочената среща, и на тази основа оценява равнището на прилагане на общата позиция.

3. ОБОБЩЕНИЕ НА ОТГОВОРИТЕ

3.1. Приложи ли Вашата държава-членка Общата позиция за обмен на някои данни с Интерпол (2005/69/ПВР)?

- Ако отговорът е положителен, по какъв начин Вашата държава-членка я приложи? Моля да представите съответните мерки за прилагане, когато е уместно.
- Ако отговорът е отрицателен, възнамерява ли Вашата държава-членка да я приложи?
- За държавите-членки, които са отговорили на изпратения през 2006 г. въпросник за прилагането на общата позиция: настъпила ли е промяна във Вашето положение през 2006 г./2007 г.?

Отговорите на държавите-членки на този въпрос показаха, че всички държави-членки са предприели стъпки за прилагане на общата позиция, но че това прилагане е на различни етапи. Въпреки че когато представиха своите отговори на въпросника, Латвия и Словакия не бяха приложили изцяло общата позиция, техните очаквания бяха, че ще го направят до края на 2007 г. Отговорите показаха, че като цяло е постигнат значителен напредък в прилагането и изпълнението на общата позиция след доклада за 2006 г.

3.2. Обменя ли Вашата държава-членка с Интерпол всички данни за издадени и празни паспорти, които са откраднати, загубени или присвоени, така

¹ COM(2006) 167

² 910/1/06 ENFOPOL 108 SIRIS 108, 8 юни 2006 г.

както се изисква в член 3, параграф 1 от ОП 2005/69/ПВР? Ако Вашата държава-членка не обменя такива паспортни данни с Интерпол, моля да направите преценка за приблизителния процент на такъв обмен.

Отговорите показват, че 22 държави-членки обменят всички изисквани паспортни данни с Интерпол, докато за 1 държава-членка това предстои. Някои държави-членки дори надхвърлят изискванията на общата позиция и обменят с Интерпол информация по отношение на загубени или откраднати карти за самоличност.

В 3 държави-членки видът обменяни данни невинаги е толкова пълен, колкото се изисква съобразно общата позиция. По-конкретно, Полша предоставя данни само за паспорти, откраднати или загубени в резултат от престъпление, Унгария - единствено за откраднати паспорти и Португалия - единствено за празни откраднати документи.

3.3. Съгласно член 3, параграф 3 от ОП 2005/69/ПВР, обменя ли Вашата държава-членка всички паспортни данни с Интерпол незабавно след въвеждането им във Вашата съответна национална база данни или в ШИС (ако Вашата държава-членка участва в последната)? За държави-членки, които забавят изпращането на данни до Интерпол: моля да опишете Вашите работни процеси, които предизвикват забавяне между записването на данни във Вашата съответна база данни или където е уместно — в ШИС, и изпращането до Интерпол.

Член 3, параграф 3 на общата позиция изисква данните да се въвеждат в базата данни на Интерпол *незабавно* при тяхното въвеждане в националната база данни или в ШИС. Отбелязва се, че общата позиция няма за цел да регулира периода между съобщаването за изгубен паспорт и въвеждането на информацията в националната база данни.

Отговорите на въпросника показват, че само 11 държави-членки са постигнали такова незабавно въвеждане, докато 2 държави-членки ще направят това веднага след като тяхната инфраструктура заработи. 8 държави-членки обменят такива данни с Интерпол ежедневно, което дори и да не е идеално, може да е приемлива практика. Италия и Унгария обменят данни ежемесечно, а Чешката република - ежеседмично.

3.4. Вашата държава-членки прави ли разграничение между членовете на Интерпол, с които да споделя тези данни и онези, с които да не ги споделя в съответствие с член 3, параграф 1 от ОП 2005/69/ПВР? На какви основания Вашата държава-членка е взела решение дали да прави такова разграничение? Реципрочността от значение ли е? За онези държави-членки, отговорили на въпросника, съдържащ се в Доклада за 2006 г.: променихте ли подхода си?

Член 3, параграф 1 и член 3, параграф 5 от общата позиция изискват от държавите-членки да споделят паспортни данни само с членове на Интерпол, които имат адекватно ниво на защита на личните данни и зачитат основните права и свободи във връзка с автоматичното обработване на лични данни. Отговорите на въпросника показват, че само Нидерландия прави разграничение между членовете на Интерпол, докато всички други държави-членки не правят такова разграничение.

Държавите-членки, които не правят такова разграничение, обосноваха подхода си с две основания: а) те считат, че информацията, изпращана на Интерпол, и по-специално номерът на паспорта не съдържа никакви лични данни и б) те вярват, че имат интерес да намерят някой от своите паспорти в някоя от другите държави. По време на срещата на специалистите държавите-членки поясниха, че адекватното ниво на защита на личните данни и зачитането на основните права и свободи се счита за част от оценката

на риска, когато са изправени пред искания за потвърждение на положителна идентификация или за предоставяне на допълнителна информация.

3.5. Какви условия е договорила с Интерпол Вашата държава-членка за обмен на всички паспортни данни на нейно разположение съгласно член 3, параграф 2 от ОП 2005/69/ПВР? За онези държави-членки, които не са договорили такива условия: считате ли, че разпоредбите на Интерпол са достатъчни? За онези държави-членки, които са отговорили на въпросника, включен в Доклада за 2006 г.: използвахте ли договорените условия за ефективно предаване на стари данни?

Нито една от държавите-членки не е договорила специални условия за обмен на паспортни данни с Интерпол. Държавите-членки изглежда считат, че разпоредбите и системите на Интерпол като I-24/7 предоставят достатъчни гаранции.

3.6. Кои компетентни правоприлагащи органи имат право да правят сверки с базата данни на Интерпол за целта на настоящата ОП във Вашата държава-членка в съответствие с член 3, параграф 4 от ОП 2005/69/ПВР, и за какви задачи се консултират с базата данни? За онези държави-членки, които вече са посочили такива органи в отговорите на въпросника, включен в Доклада за 2006 г.: моля да конкретизирате задачите, за които тези органи се консултират с базата данни на Интерпол.

Във всички случаи органите на полицията имат право да правят сверки с базата данни на Интерпол, с изключение на Гърция, където само Националното бюро на Интерпол има такова право. Следва да се отбележи, че в повечето държави-членки националните разузнавателни служби се разглеждат като част от органите на полицията.

В повечето държави-членки не само полицията, но и други правоприлагащи органи имат право да правят сверки с базата данни на Интерпол. Например в Полша Граничната охрана и Митническата служба имат право да правят сверки, в Латвия — Гранична охрана и Отдел „Миграция“, в Италия — Гранична полиция и в Нидерландия — Кралската военна полиция.

3.7. Разработила ли е Вашата държава-членка ръководство и/или обучение за случаите, при които консултация с базата данни на Интерпол се счита за уместна? За онези държави-членки, които вече са посочили такива разработки в отговорите си на въпросника, включен в Доклада за 2006 г.: как Вашата държава-членка гарантира, че се извършва подходяща, целесъобразна консултация?

Отговорите предполагат, че 17 държави-членки са разработили насоки или обучение за използване на базата данни на Интерпол. В някои други държави-членки на служителите, които имат достъп до базата данни, се дават общи указания. Като цяло обаче изглежда, че държавите-членки предполагат, че за базата данни не са нужни пояснения и че наличността на базата данни е достатъчна сама по себе си. Те предполагат, че няма специална необходимост правоприлагащите органи да бъдат обучавани или насочвани при употребата на базата данни на Интерпол.

3.8. Изградила ли е вече Вашата държава-членка инфраструктурата, необходима за улесняване на консултацията в съответствие с член 3, параграф 4 от ОП 2005/69/ПВР?

- Ако отговорът е положителен, моля да предоставите описание на съответната инфраструктура.

- **За онези държави-членки, които са отговорили на този въпрос във въпросника, включен в Доклада за 2006 г.: настъпила ли е промяна в ситуацията оттогава?**
- **Вашите компетентни органи имат ли пряк достъп до базата данни на Интерпол? Ако достъпът е непряк, моля, опишете работния процес.**

Повечето държави-членки използват паспортните данни в базата данни на Интерпол единствено за разследване. Само няколко държави-членки използват базата данни и за контрол. Последните държави-членки са предоставили или са в процес на предоставяне на достъп на гранични служители, които могат да правят сверки с базата данни ръчно или автоматично на граничните пропускателни пунктове, като използват I-24/7 и инструментите MIND & FIND, предоставени от Интерпол.

Отговорите предполагат, че държавите-членки не са направили особено проактивно тълкуване на член 3, параграф 4 и че по-голямата част считат, че само предоставянето на потенциален достъп на компетентните органи е достатъчно, за да се изпълни заложеното в члена изискване. Това изглежда противоречи с текста на члена и по-специално със задължението на държавите-членки да „създават сигурност“, че правоприлагащите органи се консултират с базата данни на Интерпол, когато е уместно.

3.9. В допълнение на спазването на националното законодателство в областта на защита на данните, Вашата държава-членка предприема ли друга мярка, за да осигури адекватно ниво на защита на личните данни в съответната държава-членка на Интерпол и зачитането на основните права и свободи във връзка с автоматичното обработване на лични данни съгласно член 3, параграф 5 от ОП 2005/69/ПВР? Постъпили ли са някакви оплаквания от физически лица, произтичащи от такъв обмен на данни?

Отговорите показват, че държавите-членки не предприемат никакви специални мерки, за да осигурят адекватно ниво на защита на личните данни в съответните държави-членки на Интерпол и зачитане на основните права и свободи във връзка с автоматичното обработване на лични данни, освен Нидерландия, която ограничава зоните, в които нейните данни са на разположение. Всички държави-членки считат, че националното им законодателство е достатъчно. Белгия, Кипър, България, Гърция и Португалия считат, че паспортните данни, обменяни с Интерпол, не са лични данни.

Държавите-членки не докладват за жалби от граждани във връзка с обмена на данни с Интерпол.

3.10. Моля да предоставите статистически данни за броя на успешните идентификации (засичания), направени от компетентните власти във Вашата страна в базата данни на Интерпол през последните 12 месеца. Колко време средно компетентните власти трябва да чакат, за да получат потвърждение за успешна идентификация (засичане) и за да получат допълнителна информация след засичане?

Повечето държави-членки не водят статистика за броя положителни идентификации (засичания), направени от техните компетентни власти в базата данни на Интерпол, и не можаха да представят никакви цифри. Такива данни бяха представени от Интерпол и показаха, че в ЕС между януари и август 2007г. е имало 1 599 положителни идентификации в сравнение с 191 такива идентификации за същия период през 2005г.

Според отговорите на въпросника средният период, през който компетентните власти трябва да изчакат, за да получат *потвърждение* на успешна идентификация, варира от „секунди“ до „месеци“ или дори „никакво потвърждение“, въпреки че 13 държави-членки изобщо не можаха да предоставят такива усреднени данни.

Средният период, през който компетентните власти трябва да изчакат, за да *получат допълнителна информация* след успешна идентификация, варираше от „24 часа“ до „10 дни“ и до „никаква допълнителна информация“. 17 държави-членки не можаха да предоставят такива статистически данни, или защото не разполагат с такива, или защото времето за отговор варира значително в зависимост от засегнатата трета държава.

3.11. Моля да предоставите статистически данни за средния брой искания за потвърждение на успешна идентификация (засичане), което сте помолени да направите от компетентните власти на други държави-членки след засичане в базата данни на Интерпол през последните 12 месеца. Какъв е средният период за отговор на такова искане за потвърждение и за предоставяне на допълнителна информация след засичане?

Отговорите показаха, че 18 държави-членки не водят статистика за броя на исканията за потвърждение на успешна идентификация, получени от други държави-членки или от други държави-членки на Интерпол. Средният период за отговор на искания за потвърждение на успешни идентификации варираше от „минути“ до „няколко часа“, докато средният период за предоставяне на допълнителна информация беше значително по-дълъг, като една държава-членка отбеляза, че това може да отнеме до 4 седмици.

4. КОНКРЕТНИ ЗАКЛЮЧЕНИЯ

За да се направи общ преглед на изпълнението на общото решение, необходимо е отново да се върнем на петте основни задължения на държавите-членки така, както бяха определени по-рано.

4.1. Да се обменят с Интерпол всички налични и бъдещи паспортни данни (така, както са определени).

Предполага се, че към момента на изготвянето на този доклад всички държави-членки са приложили общата позиция и обменят паспортни данни с Интерпол. Това е потвърдено от Интерпол. Този резултат показва, че след Доклада за 2006 г. всички държави-членки са предприели положителни стъпки, за да изпълнят задълженията си.

3 държави-членки обаче не обменят всички изисквани типове паспортни данни с Интерпол. По-конкретно, Полша предоставя данни само за загубени или откраднати в резултат от престъпление паспорти, Унгария — само за откраднати паспорти, а Португалия — само за празни откраднати документи. От друга страна, в някои случаи държавите-членки надвишават изискванията на общата позиция, като предоставят информация например за карти за самоличност и шофьорски книжки.

Някои държави-членки информираха за някои проблеми по отношение на изпълнението на общата позиция и базата данни на Интерпол. Латвия отбеляза, че в базата данни на Интерпол няма отделно поле „паспорт на чужденец“ и че това създава проблем винаги, когато трябва да се направи такъв запис. Португалия изрази подобно безпокойство по отношение на фалшифицираните паспорти и Германия — по отношение на присвоените документи, които нито са загубени, нито откраднати.

Държавите-членки предложиха като решение на тези проблеми приемането на речника/списъка от системата FADO както за общата позиция, така и за базата данни на Интерпол.

Независимо от идентифицираните проблеми статистиката на Интерпол показва, че въвежданията в нейната база данни от държавите от ЕС за периода януари до август 2007г. са били 11 237 207 в сравнение с 6 150 494 за същия период на 2005 г. Тези цифри доказаха значителното подобрение в обмена на данни след Доклада за 2006г. Освен това записите на държавите-членки на ЕС за горепосочения период представляват над две трети от общия брой въвеждания, което показва големия растеж в участието в тази система, а също и ключовата роля, която сега имат държавите на ЕС за увеличаване на възможностите на Интерпол.

4.2. Да осигурят обменянето на такива данни с Интерпол незабавно след въвеждането им в националната база данни на ШИС.

Въпреки факта, че отговорите на държавите-членки показват положително развитие след Доклада за 2006 г., има възможност за още по-голямо подобрение при прилагането от държавите-членки.

Само 11 държави-членки са постигнали незабавно въвеждане в базата данни на Интерпол при въвеждане в националната база данни и се очаква 2 други държави-членки да направят това много скоро. 8 държави-членки обменят такива данни ежедневно. В областта на правоприлагането обаче времето е от значение и нищо по-различно от *незабавно* въвеждане не може да се счита за достатъчно. Предоставянето на данни ежесечно или ежеседмично е напълно неуместно за целите на общата позиция.

Важно е държавите-членки да обменят данни с Интерпол незабавно, тъй като това ще повиши стойността на информацията и като цяло — стойността на целия механизъм на обмен. Препоръчва се заинтересованите държави-членки да предприемат стъпки за отстраняване на неспазването от тяхна страна на това изискване на общата позиция.

4.3. Да споделят такива данни само с членове на Интерпол, които имат адекватно ниво на защита на личните данни.

Член 3, параграф 1 и член 3, параграф 5 от общата позиция изискват държавите-членки да гарантират, че обменът на паспортни данни отговаря на изискването държавата получател от Интерпол да има адекватно ниво на защита на личните данни и да зачита основните права във връзка с автоматичното обработване на лични данни. От всички държави-членки само Нидерландия е избрала да ограничи получателите на паспортни данни с цел изпълнение на горното задължение от общата позиция.

Всички други държави-членки изтъкват две причини да не ограничат такъв достъп до своите паспортни данни. Първо, по-голямата част от държавите-членки посочиха, че не смятат, че номерата на паспортите представляват „лични данни“. Поради това те считат, че добавянето на данни в базата данни на Интерпол или консултациите с нея няма да доведат до обмен на лични данни. На тази основа повечето държави-членки не смятат, че нарушават задълженията си по общата позиция, когато не ограничават достъпа до своите паспортни данни. Второ, те считат, че от гледна точка на правоприлагането и за благото на техните граждани те имат интерес да разберат, когато някой от техните паспорти е открит в други части на света. Всички държави-членки вярват, че съображенията за адекватност на защитата на данните и за основните права следва да бъдат разглеждани едва на етапа на проследяване на положителната идентификация (засичане), или за нейното потвърждаване, или за предоставяне на

допълнителна информация. Такива последващи действия се извършват за всеки отделен случай след извършване на оценка на риска на ситуацията въз основа на пропорционалността и необходимостта.

В случай на празни паспорти добавянето в базата данни на Интерпол или консултацията с нея няма да доведе до обмен на лични данни и в такъв случай въпросът за осигуряване на адекватно ниво на защита на личните данни при получателя не е от значение. В случая на издадени паспорти, дори такова добавяне или консултация да включва само номерата на паспортите, необходими са мерки за защита на личните данни, тъй като данните за издаден паспорт са информация, отнасяща се до лице, което може да бъде идентифицирано.

Фактът, че само една държава-членка полага усилия да разграничава с кои държави да споделя паспортни данни, показва голямо желание от страна на държавите-членки да са относително свободни при обмена на своите данни и липса на загриженост по отношение на това дали държавите, с които споделят данни, имат установена адекватна защита на личните данни. Когато не се обменят лични данни, тази практика очевидно е приемлива. Във всички други случаи Комисията препоръчва на държавите-членки да осигурят зачитане на изискванията по отношение на защитата на лични данни от самото начало на добавянето в базата данни на Интерпол или консултирането с нея и да изберат да ограничат получателите на своите данни за издадени паспорти с оглед изпълнение на задължението по член 3, параграф 1 и член 3, параграф 5 от общата позиция.

Освен това член 3, параграф 1 дава на държавите-членки избора да обменят паспортни данни само с други държави от Интерпол, които също обменят такива данни. Въпреки че повечето държави-членки намират такова реципрочно третиране за важно, те отново смятат, че се взема предвид едва на етапа на проследяване на положителната идентификация (засичане).

4.4. Да гарантират, че техните компетентни правоприлагащи органи използват базата данни на Интерпол за достъп до такава информация, когато е уместно с цел изпълнение на тяхната задача, и да изградят изискваните инфраструктури за улесняване на консултацията.

Въпреки факта, че общата позиция налага проактивно задължение на държавите-членки да изградят изискваните инфраструктури и да гарантират, че техните компетентни правоприлагащи органи правят сверки с базата данни на Интерпол, когато е уместно, те изглежда не са предприели сериозни стъпки, за да изпълнят задължението си.

Отговорите изглежда предполагат, че повечето държави-членки използват паспортните данни в базата данни на Интерпол единствено за разследване, като това отразява преобладаващото схващане, че просто предоставяйки достъп на своите правоприлагащи органи до базата данни на Интерпол, те „гарантират“ фактическото използване на този ценен информационен ресурс. В някои държави-членки базата данни е достъпна единствено чрез НЦБ, докато някои други са предоставили достъп на специално упълномощен и обучен полицейски персонал.

Като действат по този начин обаче държавите-членки, освен че не спазват общата позиция, пропускат реалните преимущества на тази база данни в борбата срещу тежката и организирана престъпност и тероризъм.

Само няколко държави-членки са разширили употребата на базата данни с цел контрол. Предоставянето на пряк достъп до базата данни на служителите от граничен контрол е

от съществено значение за максималното използване на ползите на общата позиция, тъй като на това място е най-вероятно да се появи издирван паспорт.

Австрия, Франция, Германия, Швеция, Кипър, Финландия, Полша, Литва, Люксембург и Ирландия са предоставили или са в процес на предоставяне на достъп на гранични служители, които могат да правят сверка с базата данни ръчно или автоматично на граничните контролно-пропускателни пунктове. Обикновено достъпът се дава чрез използването на I-24/7 и инструментите MIND&FIND, предоставени от Интерпол. Тази практика се препоръчва за оптималното използване на базата данни на Интерпол. Комисията също препоръчва на държавите-членки да ѝ предоставят списък на „компетентните правоприлагащи органи“ според националното право по смисъла на член 1 и член 3 от общата позиция.

Въпреки че е ясно, че трябва да се измине дълъг път, за да се постигне пълно спазване от всички държави-членки на задължението за предоставяне на достъп до базата данни на Интерпол, статистиката на Интерпол показва, че има значително увеличаване на търсенията в базата данни, извършвани от държавите-членки. През периода от януари до август 2007 г. държавите-членки са извършили 4 202 000 търсения в сравнение с 6 692 търсения за същия период през 2005 г.

4.5. Да гарантират, че ще предприемат необходимото действие, в случай че има положителна идентификация (засичане).

Независимо от факта, че няколко държави-членки можаха да предоставят статистически и средни данни в отговорите си, на специално заседание по време на срещата на специалистите бяха идентифицирани някои проблеми и предложени препоръки по този въпрос.

Държавите-членки направиха разграничение между исканията за потвърждение на положителна идентификация (засичане) и предоставянето на допълнителна информация, когато искането е в резултат на разследване или гранична проверка. Всички те се съгласиха, че скоростта на предоставяне на отговор на искането е от значение най-вече в последния случай, когато биха могли да бъдат накърнени правата на гражданите.

Един от основните проблеми, които държавите-членки определиха, че е от най-голямо значение за ефикасното и бързо проследяване на положителни идентификации, е увеличаване на персонала на НЦБ, за да могат да работят 24 часа, 7 дни в седмицата, и да се предостави на НЦБ достъп до техните национални паспортни бази данни и до снимките на притежателите на паспортите. Тези две стъпки биха помогнали за драстичното увеличение на бързото и ефикасно проследяване на исканията за потвърждение на успешни идентификации.

Държавите-членки също така отбелязаха, че биха приветствали приемането на някои стандарти по отношение на такива отговори, като например договаряне на максимално време за отговор. Първоначално това би могло да бъде прието между държавите-членки, а по-късно да обхване всички държави-членки на Интерпол.

5. ОБЩО ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Забелязваме съществено подобрене в изпълнението на общата позиция след Доклада за 2006 г. Държавите-членки са предприели различни стъпки с цел спазване на задълженията си. При все това, прилагането на общата позиция в най-пълния смисъл на

думата все още е непълно и изисква едно по-проактивно и целенасочено усилие от страна на държавите-членки.

СТАТИСТИКА НА ИНТЕРПОЛ

1. Участие на държавите-членки в базата данни „Откраднати пътнически документи“

2005 г.	2007 г.
18	27

2. Приносът на отделните държави-членки към базата данни „Откраднати пътнически документи“

Държава-членка	Брой въведени документи
Австрия	113 769
Белгия	342 104
България	63
Кипър	3 743
Чешка република	611 814
Дания	120
Естония	100 126
Финландия	90 251
Франция	15 179
Германия	1 969 842
Гърция	24 194
Унгария	17 996
Ирландия	88 021
Италия	3 016 320
Латвия	88 095
Литва	341 738
Люксембург	4 496
Малта	1 652

Нидерландия	1 641 360
Полша	626 826
Португалия	10 386
Румъния	832 927
Словакия	65
Словения	90 054
Испания	224
Швеция	163 541
Обединено кралство	1 042 301
ОБЩО	11 237 207

3. Брой документи, регистрирани в базата данни „Откраднати пътнически документи“

	2005 г.	2007 г.
Държави-членки на ЕС	6 394 305	11 237 207
Държави извън ЕС	2 449 300	4 484 545
Общо	8 843 605	15 721 752

4. Брой направени търсения в базата данни „Откраднати пътнически документи“

	2005 г.	2007 г.
Държави-членки на ЕС	8520	4 202 000
Държави извън ЕС	34 796	6 232 469
Общо	43 316	10 434 469

5. Брой успешни засичания в базата данни „Откраднати пътнически документи“

	2005 г.	2007 г.
Държави-членки на ЕС	381	1 599

Държави извън ЕС	457	2 180
Общо	838	3 779